

es disposi de proves més segures: «entre els racons atuellss grassosos --- bacinss de terrissa contenint provisions --- cada vas tindria la seua *llassa* de seient com a para-colps», J. Porcar (BSCC XIV, 245).¹

Llaçar [Jaume I]: «--- Stàvem axí reposan, e Nòs ab nostre perpurt *desllaçar*, los sarrahins viren que la ost durmia, e --- donaren salt be 40 escudats e --- dos escuders --- que miraven la vila dixeren: --- a armes! que veus aquí los sarraïns---; e Nòs levam-nos tost, e *llaçam-nos* los capels de ferre en la testa --- e nos exim tots nou axí com érem ---» (§ 174, Ag., 221); el repren MilàF: «Mes lo gegant feréste la destrál pren / --- / parteix al bon Zaldívar son elm de fèr, / ficant-la fins als ossos, prop del cervell / --- / S'asseu lo valent negre dessota 'l vern, / son escuder li *llassa* un elm més bell», *Pros Bernat*, v. 128. *Llaçada* [només com a dial. per *baga* en Belv. i Lab., però 'llaç d'adorn', NOLLER].

Llacer. *Llacera* [1493]: «era gran dany --- que's permetés cassar de gàbie e ab *laseres*» (i més avall, dues vegades) doc. mallorquí de 1493 (BSAL VI, 220b, 201a); «*llasera* o alsa-peu», DTo. [1670]; «qualsevol llevarà *llasseras* de paranys de altres qui las haurà paradas ---», doc. tarrag. de 1752 (Dan. Recasens, *La Secuita*, 79); a Manacor, per a l'«enginy d'agafar ocells» pronunciació *jassera* (BDLC XIII, 4), per contaminació amb *jaç* i *ajaçar*. *Llaceró*. *Llaçó*. *Llaçol* [S. xv, DAg.]. + *Llacia* 'combinació ornamental de llaços': «Les coroness votivess --- la del mig --- era de planxa d'or repujada, més ampla que les altres, i a dalt i a baix tenia una sanefa amb *llaceriess*, que formaven com una trena de fulless de trèvol», Coromines, *Pigmalió* (pròleg, p. 19); igual a l'autògraf; i rebutjà l'objecció que feia un corrector que no ho trobava en el DOrt., insistent que és bo i necessari).

Sembla que existí un homònim provinent del llatí LAQUEARIA, plural de LAQUEAR 'teginat' («plafond lambrissé, lambris»), del qual descendiria el mossàrab *laçajra*, que PAlc. tradueix per «tronera, saetera» (o sigui 'espitllera'), i també per «lumberera» (p. 296a29), que Dozy (*Suppl* II, 517a) entén com «lucarne, oeil de boeuf», o sigui 'finestreta oberta en el sostre d'un edifici' (en efecte, sentit de l'ar. *maḍwā*, l'altre mot que PAlc. explica per «lumberera»); sens dubte es passà, dels buits deixats pel teginat en el sostre, al forat que es practica en el sostre i a les parets; d'aquí es passà també a «plaqué de fer qu'on met sur une serrure pour couvrir le trou où entre la clef» que és el sentit que *laçajra* ha pres en el Marroc segons Lerchundi i Dozy.

Ningú no s'ha adonat d'aquest mot mossàrab, que Dozy vacillava entre derivar d'un congènere de RAJOLA (*lağúra*, mot sense arrel en àrab semític) o fer-lo venir del ll. LUCERNA 'lanterna, lluernà', coses impossibles fonèticament i improbables pel sentit.

És possible que existís també en el Princ. en època preliterària, jutjant pel nom del gran i antic mas senyorial de *Salallacera* (entre Sant Llorenç Savall i Gallifa), que hauria significat 'castell espitllerat, o amb claraboies, o amb teginats'; per a *sala* 'castell, palau' i

la seva documentació catalana veg. Balari, *Orig.*, 248-50; ell mateix a la p. 145 (suposant-li l'absurda etimologia LACUS) cita molts documents d'un antic *Lacera*, que em semblen correspondre (almenys la major part) a *Sala-llacera*, al qual llavors no se li hauria encara aglutinat el genèric *sala*: *Laçaria* a. 980 en terme de Terrassa (amb la cedilla oblidada), *Lacera* a. 1060 i *Lazaria* 1078, lloc del comtat de Bna. (al terme del qual pertanyeria l'anomenat *Gavarred*), *Lacera* 1092 prop de Caldes de Montbui, *Laceres* i *Laceiras* en els anys 1096 i 1108, tots dos a la parròquia de St. Pere del cenobi de St. Cugat del V., i *Lacera* el 1127 a la parròquia de St. Feliu de Vallcarca (que avui és St. Feliu, entre Salallacera i Granera); hi afegeix dos homònims, *Serra de Laceres* a. 1001, a la Vall dan (Urgelet), i *Monte qui dicitur Lacarias* a. 950, pertanyença de Cuixà.

Enllaçar [Llull]: «les nuus són engendrades de les vapors que ixen de la mar e de la terra, e en aqueles vapors són encadenats o *enllaçess* los 4 elements; per lo foc e per l'air pujen les vapors, e en lo *enllaçament* que l'aygua e la terra han ab lo foc e l'air, pujen a ensús, e lo foc e l'air --- atrahen a si mateix les vapors ---», Llull (*Merav.* IV, § 6, Ag., pp. 131-2); *enllaç* [Belv.]; *enllaçador* [Lab. 1839]. *Desllaçar* (vegeu supra, Jaume I). *Desenllaçar* [Lacav.]; *desenllaçament* [id.]; *desenllaç* [Belv.]. *Entrellaçar* [Lacav.]; *entrellaçat* Jaume I, Cròn.; *entrellaçament* [id.], *entrellaç* i *entrellaçess* dicc. de Jacme Marc (lín. 1078, 1370). + *Capllaçar* 'subjectar, comprometre (una persona)' (sembla amb el matis de fer-ho a fons, però dissimuladament) tort.: «Don Julio mos toca en lo colse. Ja n'hi ha caigut un a la lloseta. An este l'envia 'l *pedáneo*, però 'l *Coent* lo té *capllaçat*. Mano, eres turco y no te creo», Vergés Paulí (*Espurnes* v, 27).

¹ Si es pogués separar *b* de *a* també es podria pensar si aquest no podria ser un mossàrab *yaça* = cat. *jaç*, *jaça*; encara més aventurat.

⁴⁰ Llista correlativa de derivats i compostos: *llaça*, *llaçar*, *llaçada*, *llacer*, *llacera*, *llaceró*, *llaçó*, *llaçol*, *llaceria*, *Sallacera*, *Llacera*, *enllaçar*, *enllaçament*, *enllaç*, *enllaçador*, *desllaçar*, *desenllaçar*, *desenllaçament*, *desenllaç*, *entrellaçar*, *entrellaçament*, *entrellaç*, *capllaçar*.

Llaca (que no té res a veure amb el cast. *zulaque*, AlcM), V. *laca* i *llac* *Llaça*, *llaçada*, V. *llaç* *Llacada*, *llaçaia*, V. *llac* (II) *Llaçana*, encruement d'un derivat de *jaç* amb *llacera* (LLAÇ) *Llaçar*, *llacer*, *llacera*, *llaceró*, V. *llaç* *Llaci*s, del gallicisme *xassis* contaminat per *jassera* *Llaçó*, *llaçol*, V. *llaç* *Llacorell*, *-ella*, V. *llac* (III) *Llacós*, V. *llac* (II)

⁵⁵ *Llácova* és només topònim (per a l'origen i dades del qual, veg. *EntreDL* I, 55): la definició és un fantasma creat per un malentès del pessim dicionari de Llombart, que trobant el NL valencià *Llácova*, classificat com a «quebrada», en el dicc. d'Escrig, i prenent-ho per un terme genèric, li atribuïu arbitràriament un